

Péter se hallott, se látott s kacagva elrohant.

Miklós bágyadtan felvetette a szemét s a földre dobott fészületekre meredt. Egy pillanat múlva Péter megint visszarahant az utcáról s megállva a bolt belső ajtajának küszöbén, bekiáltott a szobába :

— Gyertek már ki! Nézzétek! A templom teteje is ég már! Szép, gyönyörű!

Ezzel a gyönyörűségtől visongatva megint elrohant.

Miklós meg felrezenve, az anyja ölelő karjaiból egy kissé előre-hajolt, a bevilágító tűzfény felé fordult s mintha a kint üvöltő csöcseléknek akarta volna odakiáltani, egyre gyöngülő hangon ezt hörögte :

— Megálljatok! Ne gyujtsátok fel a világot! Ha mindent elégettek, hideg lesz! Máris fázom! Anyám, ölelj magadhoz. Fázom, megfagyok . . .

Mária asszony a fájdalomtól szinte elalélta ölelte keblére gyermekét s a mester mindent megbocsátva zokogva borult megholt fiára.

Kint egyre tombolt s üvöltött a csöcselék s a felgyújtott templom fedele alól kimenekült galambok a lángok által vörösre festett magasban riadtan a kétségbeesetten kerengtek az elpusztult fészkek felett.

Bartóky József.

EMLÉKEZÉS.

*Mikor először láttalak,
Egy elsuhanó lány-alak
Voltál a tarka tömkelegben,
Kiért a szem tán meg se rebben.*

*De mint vizen hajó nyomán
A vájt barázda percig ott marad :
Lelkem tükrén e röpke látomány
Lerajzolt néhány kusza vonalat.*

*S hiába ömlött rajtam át az élet,
Nem mosta őket el zúgó, vad árja.
De éjidőn, szemem álomra zárva,
Kiszállt belőlük édes, tiszta lényed.*

*Ha jött a nappal, józanul az este,
Lelkem tükrén azok a vonalak
Vontak, mint láthatatlan fonalak
S szemem csak élő másodat kereste.*

*Már-már hibém : tán sohse láttalak,
Bűvös káprázat játszik csak velem.
És mégis minden, minden éjjelen
Álom-találkozóra vártalak.*

*Ha megjelentél, mint egy új csudán
Szívem ámulva ujjongott feléd
S felejtve bűját, kinzó kételyét
Csak téged nézett, érezett csupán.*

*Kigyúlt emésztő lázba vágyam,
Lángolva, égve törtetett utánad —
Te eltűnél s hűvös kezét a bánat
Forró szívemre tette lágyan.*

*Sodort tovább az életrohanás.
Csak alvajáró voltam benne én.
Nem volt igaz számomra semmi más,
Csak ez az édes, gyötrő költemény.*

*Szívem harangja kondult ütemén.
Hívó szavára, mint jélenk madár,
Lelkembe szállott újra a remény
És hittem én : szemem még rád talál.*

*S a forgó, tarka tömkelegben
Felém te jöttél, karcsú lány-alak.
Tekinteted egy percre rebbent,
De szívvel mondta : Én is vártalak.*

Réz Gyula.